

i Spidsen for Bevægelsen i vort Fædreland, og som tidligt sluttede sig til den, sikkert have havt den Følelse: vi gaae i Spidsen for 1 Million Danste, det er ikkun ganske Enkelte, der hist og her misstjende og misforstaae vor Stræben i det Hele, og i det Store gaae vi, Konge og Folk med hinanden, og det kan ikke modstaaes, det skal gaae igjennem. Men anderledes stiller Sagen sig, naar den afgjørende Seir i det Hele er vundet, og det nu kommer til Udførelsen i det Enkelte. Saalænge man stræbte efter det Nye som et Ideal, saalænge havde man denne Million med sig; men, naar den egentlige Udførelse i det Enkelte kommer, saa viser det sig, Stykke for Stykke, at det er skrøbeligt med det Nye, som med det Gamle, Stykke for Stykke stødes da snart den ene Stand, snart den anden, snart den ene Afdeling af dem, der høre til Folket, snart den anden, og derfor, siger jeg, derfor skal man tage sig iagt, fordi de, der marscherede i Spidsen for den ene Million, let kunne, naar de blive ved uden at see sig om og erkjendige sig desangaaende, komme til at gaae alene, og det var ikke godt. Derfor skal man see sig om, og besinde sig vel paa, at man gaaer saaledes frem, at man ikke bliver nødt til at lade alt det staae aldeles tilbage, der er eet Aar ældre end vi; derfor skal man huske paa, at Fremtiden hører Ungdommen til, og at der saaledes ikke er nogen fornuftig Grund til at gjøre det altfor brat af med Fortiden og med dem, hvis Aar og Haar vidne om, at de høre mere til Fortiden med de Anskuelser, som meest tiltale dem, med de Indretninger, som ere blevne dem kjære og staae i Sammenhæng med deres hele Tilværelse. — Jeg troer, at jeg har udtalt mig tilstrækkeligen om, hvorledes det er en yderst almindelig, — som jeg atter vil tillade mig at kalde den, — og dog en ganske personlig og individuel Grund, der for mig afgiver Motivet til, at jeg vil stemme imod det af Udvalgets Majoritet Foreslaaede, og stemme for ethvert Forsøg paa ved at tilveiebringe en Erstatning for Bildtskade at gjøre Loven saa gavnlig, som den paa nogen Maade kan blive for dem, der nærmest have været udsatte for at lide under Bildtskaden. Og skulde Nogen sige enten her eller andetsteds: ja, der have vi det, der er de per-

sonlige Grunde, der have vi det med den gammelme dags og barnagtige Pietet, — nu vel, da skal jeg ikke skamme mig derved; jeg har sagt det frit, og vil sige det frit, hvor det behøves, at, naar man har regnet paa ikke at finde en saadan Pietet hos mig, saa har man feilet. Men jeg vil derhos holde mig overbevist om, saalænge indtil jeg seer det Modsatte, — og det troer jeg ikke, at jeg skal faae at see, — at, naar jeg holder fast paa denne Pietet indtil det Yderste, saa er jeg ægte dansk, og at det Modsatte er i høi Grad udansk og udenlandsk, det, som gaaer ud paa en død Consequents, som vil, at der ikke skal være den mindste Afvigelse i den snorlige Streg i Lovgivningens Gjennemførelse af det Nye, Tiden har bragt, og at Lovgivningen ikke skal tage det fjerneste Hensyn til, om den knuser Hjertier, om den saarer og bedrøver den Slægt, der for saa Aar siden var i Besiddelsen og i Berettigelsen, deældre, der havde levet sig ind i de ældre Forhold, og hvilke dog vel ikke skulle agtes at være døde, fordi de frivilligt og venligt have sluttet sig til Bevægelsen og underskrevet, maatte jeg sige, hvad der aabenbart gik ud paa at berøve dem deres Forrettigheder (Hør!).

Endnu skal jeg kun tillade mig een Bemærkning, mine Herrer! Der var en æret Taler her bagved mig, som sagde, at han var ikke Agitator, og jeg troer det. Jeg er heller ikke nogen Agitator, det er langtfra; men min Skjebne har desuagtet ført det saaledes, at jeg nok nu og da har seet vrede Mænd under Dine og har prøvet en lille Smule af de Bredestorme, han talte om; jeg har ogsaa seet bevægede Forsamlinger og hørt Stormen af dem, der vare forbittrede over, hvad man siger, eller hvad man forsøger paa at sige. Det er derfor rigtignok nærmest i Tillid til det danske Folks ægte Danskhed, at jeg nærer den Overbeviisning, at det skal ikke lade sig forlede af nogen Agitation, der kunde tale paa den Maade, som den ærede Taler bag ved mig viste, at den vilde tale og vilde misbruge vort Forhold i denne Sag paa. Men forøvrigt, — skulde det end være anderledes, skulde det, ssee ikke blot at de Blade, som slagre dagligt i Hovedstaden og trindt omkring i Landet, — de sorte Blade, som jo ere meget nyttige,